

Otto Böhlingk & Rudolph Roth: Sanskrit-Wörterbuch, Part 1, Petersburg 1855
— b) von — her, von — aus, von — weg, von — an: α mit folg. abl.:
त्रिग्रादिवः संवित्यार्थीणि दिवे दिवे शा सुन् त्रिनो शङ्कः RV. 3, 56, 6. 7.
शा परावतः 1, 92, 3. 17. शात्यादा परावात् 30, 21. श्वेतो हृष्णं नृपता पर-
स्मात् AV. 3, 3, 4. शा प्रजापतितो मनोः MBn. 1, 3756. R. 4, 5, 1. RAGH. 1,
17. शा वात्यानायमो भेवम् KATH. 24, 186. शा जन्मनः (v. l. जन्मता):
ÇAK. 121. शा मूलाद्विनुभिक्षामि 14, 19. KATH. 23, 195. शा मूलतः 12, 191.
VID. 130. Mit folg. प्रार्थित in einer Prákrt-Stelle: शा मूलादो पङ्कदि ÇAK.
Ch. 13, 6. — β) mit vorang. abl.: श्वेतदेवा दिव शा दस्युम् RV. 4, 33, 7.
सुमानादा सद्मः 2, 17, 7. अस्मदा निदो वृधीरति उर्मतिम् 4, 129, 6. 8, 66, 6.
AV. 4, 13, 11. — γ) bildet mit dem reg. Worte ein adv. comp.: मो चापि
— ज्ञानति ल्यानुमारम् MBn. 3, 1403. सर्वमात्रन्म वृत्तात् (so ist zu trennen)
विस्तरादिमवर्तीत् KATH. 2, 29 (vgl. 28: तद्वृक्षं निगवृत्तात् जन्मनः प्र-
भृति). In शापितः पादम् vom Kopfe bis zu den Füßen 4, 53 ist Anfang
und Ende mit शा zu einem comp. verbunden. Am Anf. eines comp.
ohne Flexionszeichen: शाजन्मपुद्धानाम् RAGH. 1, 5. KATH. 21, 122. Auch
bei dieser Bedeutung mit pleon. श्रत् Grenze: शामज्जनाते वृत्तात् सख्य-
स्तस्य च वर्णयन् KATH. 10, 69. — c) aus, von, unter, zur Hervorhe-
bung eines Einzelnen unter Mehreren: पश्चिद् तो वृक्षभ्य शा मूलादो
श्वाविवासति RV. 1, 84, 9. 20. यस्ते सकिंच्य शा वरम् 4, 4. — d) in, bei,
mit dem loc. Nir. 5, 5. दम् शा RV. 4, 61, 9, 73, 4. गावो न वयस्वा 91, 13.
कियत्या 113, 10. उपाक शा 27, 6. शूरण शा 130, 1. 82, 2. 112, 17. 2, 30,
1. 4, 11, 1. श्व शा 5, 48, 1. सीदन्योना वनेष्वा 9, 62, 8. अर्दीज्ञो अमृत म-
त्पेष्वा 9, 110, 4. 73, 7. मर्य न योपा कृष्णते सुधस्य शा 10, 40, 2. समृद्ध शा मृ-
द्दलम् 72, 7. वर् शा पर्यव्या: AV. 7, 8, 1. 16, 4, 2. — e) im comp. mit ei-
nem adj. oder partic. etwas, ein wenig, kaum P. 2, 2, 18, SAUN. Värtt.
3. Scheinbar adv., aber ursprünglich gewiss praep. und zwar in der un-
ter a. aufgeführten Bedeutung: शापीत bis zum Gelben angelangt,
gelblich R. 2, 76, 4. श्रावेद्वित् v. l. zu ÇAK. 69, 2. श्रानोल bläulich H. 1239.
RAGH. 3, 8. श्रापित् 16, 51. श्रापाणुर् AMAR. 89. श्राज्ज (शा + उज्ज) P. 1,
1, 14, Sch. श्राकुट्टि etwas gebogen ÇAK. 184. श्रातिश्चीन etwas in die
Quere gehend DAÇAK. in BENF. Chr. 198, 23. श्रापवा (s. d.) AK. 2, 9, 47. श्रा-
लोला BHART. 3, 18 (श्रालोलायत्तलोचना): श्रातक्यं kaum, eben sichtbar ÇAK.
176. श्राम्युं ein wenig gebogen RAGH. 1, 83. — Um diese Partikel von
der interj. शा zu unterscheiden, versehen die indischen Grammatiker
und Lexicographen dieselbe mit einem ऽ am Ende (श्राऽ). P. 4, 1, 14.
4, 89. 2, 1, 13. 3, 10. VOP. 1, 8, 2, 19. AK. 3, 4, 32, (COL. 28) 4. H. an. 7, 2.
MBn. av. j. 13. Euphonische Regeln im Betreff dieses शा P. 6, 1, 74. 95.
126 (श्रा). VOP. 2, 5, 19. In vielen in Europa gedruckten Werken, in de-
nen sonst die Trennung der Wörter beobachtet wird, findet man शा mit einem folgenden abl. fälschlich zu einem comp. verbunden.

3. शा 1) m. Çiva PURUSH. im ÇKD. — 2) f. Lakshmi H. 226.

श्राप्यं adj. von श्रेष्ठ गाना संकाशादि zu P. 4, 2, 80.

श्राकर्त्यन् (von कर्त्य् mit शा) adj. prahlend, grossthuend: पुद्देष्वाक-
त्यन्: R. 6, 3, 28.

श्राकर्त्य n. nom. abstr. von 3. श्रा-कर्त् P. 5, 1, 121.

श्राकृत् v. l. für श्रानक् गाना कर्पादि zu P. 4, 2, 80. Davon श्राकृतानि.

श्राकर्ण्य (von कर्ण्य् mit शा) m. zitternde Bewegung: चरणाकर्ण्ये: कर्ण्य-
पत्तिव मेदीनीम् R. 3, 62, 31. श्राकर्ण्यद्यैर्य unerschütterlich fest VIKR. 160.

श्राकर् (von कर्, करत् mit शा) m. 1) Ueberschütter, Anfüller: श्राकरे
वसोर्परिता पैतस्यते RV. 3, 31, 3. 5, 34, 4. प्र श्राकरः सहस्रा यः शताम्बः 8,
33, 5. — 2) Anhäufung, Ansammlung, Fülle, Menge H. 1411, Sch. an.
3, 522. MED. r. 113. गन्धानाम् R. 5, 17, 18. गुणानाम् 4, 14, 18. कमलाकर
3, 22, 25. पुष्या० VIKR. 9. पद्मा० BHART. 2, 65. श्रेष्ठगुणा० 88. श्राकरवर-
णात् उ Anhäufung zu verhüten SUKR. 2, 299, 18. — 3) = श्राकुवल्य-
स्मिन् P. 3, 3, 148, Sch. Mine AK. 2, 3, 7. H. 1036. an. 3, 522. MED. r. 113
(lies उत्पत्तिस्थान). M. 7, 62, 8, 119. 11, 63. JÄG. 3, 242. मणिराकोद्रवः
RAGH. 3, 18. श्राकरा० (so ist zu lesen) KANĀDA in Z. d. d. m. G. 6, 16, 31.
रत्नानामाकौरै: MBn. 3, 16302. श्रेष्ठेन्द्रा० क्षिमवान्नाम धानूनामाकरो महान्
R. 4, 36, 13. पद्मरागाणाम् HIT. Pr. 44. कनकाकर R. 4, 40, 26. कारुण्यर-
त्वाकरै HIT. 27, 6. Acht Minen werden aufgezählt VARĀH. BH. S. in Verz.
d. B. H. 249 (82). Am Ende eines adj. comp. f. शा MBn. 3, 1657. 16215.
— 4) N. pr. eines Landes VARĀH. BH. S. in Verz. d. B. H. 241 (12). —
Die Bedeutung श्रेष्ठ (MED.) der beste beruht wohl auf einseitiger Auf-
fassung. — Vgl. निकार, संकार.

श्राकराण n. das Herausfordern AK. 4, 1, 5, 9. Nach den Sch. auch °पा०

f. Schlechte Lesart für श्राकराण.

श्राकरिन् (von श्राकर) adj. aus Minen herstammend (Sch. := श्राकरः) KIR. 5, 7.

श्राकर्णन् (von श्राकर्ण्य) n. das Hören: तदार्ताकर्णन् KATH. 16, 67,
24, 58.

श्राकर्णय् (denom. von 2. शा + कर्ण॑ Ohr), श्राकर्णयति das Ohr hinkal-
ten, hinkhorchen, hören: सर्वे सविस्मयमाकर्णयति ÇAK. 52, 21. तुल्जीं भव
यावदाकर्णयामि 59, 5. मदिज्ञायमाकर्णयतु PANĀKAT. 19, 10. श्राकर्णयनुत्सु-
क्षेसनादान् BHATT. 2, 7. श्राकर्णित AMAR. 13. PRAB. 44, 10. तदाकरमाकर्णय
R. 4, 58, 16. 3, 64, 6. PANĀKAT. 5, 8. HIT. 4, 12, 16, 11, 20, 18. ÇAK. 6, 13, 60,
4, 71, 20. u. s. w.

— सम् hören, vernehmen: पोऽये चारमुवेन पाएमुक्तव्रप्राप्तिं समाकर्ण-
यत् KATH. 6, 167. तद्वचः समाकर्णय PANĀKAT. 19, 14. 77, 14. 78, 6, 80, 12.

श्राकर्ण (von कर्ण् mit शा) m. 1) Ansichtziehung H. an. 3, 731. MED. sh.
31. मधित्याकर्णः (?) कुशी: KÄTJ. ÇAK. 13, 3, 20. PRAB. 61, 16. — 2) das
Spannen des Bogens H. an. 3, 730. MED. sh. 30. — 3) Krampf WIHS. —
4) Würfelspiel (das Ansichziehen der Würfel vor dem Wurf) AK. 3, 4,
223. H. an. MED. श्राकर्णस्ते इवाकफलः MBn. 2, 2116. — 5) Würfel AK.
H. an. MED. — 6) Spielbrett diess. — 7) Sinnesorgan H. an. MED. —
8) N. pr. eines Fürsten MBn. 2, 1270.

श्राकर्णक (wie eben) 1) adj. an sich anziehend, = श्राकर्ण (v. l. श्राकर्णे)
कुशलः P. 5, 2, 64. — 2) m. Magnet ÇABDAM. im ÇKD. — 3) f. °र्णिका०
N. pr. einer Stadt KATH. 3, 53.

श्राकर्णण (wie eben) 1) n. das Ansichziehen, Herbeiziehen MED. sh. 31.

प्रकर्णयमाकर्णयामो: MBn. 1, 7109. 2, 915. पव्वेष्टकानामाकर्णयाम् MĀKKH. 47,
9, 10. द्वलीना० PANĀKAT. 238, 22. दृपादादपेरा पोद्यो न दृष्ट्याकर्णयो द्वि-
याम् HIT. III, 92. लद्मीरभसाकः VID. 338. KATH. 20, 195. 24, 119. 25,
152, 204. श्राकर्णण als Zauberkunst Verz. d. B. H. No. 904. — 2) f. °णी०
ein Stäbchen (mit einem Haken) zum Ansichziehen eines Astes mit
Früchten, Blumen u. s. w. ÇKD.

श्राकर्णश्च m. = श्राकर्णः श्वेत P. 5, 4, 97, Sch. VOP. 6, 42.